

Τῷ Ἐντιμοτάτῳ κυρίῳ Ἰωάννῃ Μπουτάρῃ, Δημάρχῳ Θεσσαλονίκης, Προέδρῳ τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας, τέκνῳ τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῷ, χάριν καὶ εἰρήνην παρὰ Θεοῦ.

Πολλὰ ὁμολογουμένως ἀγαθὰ προσήνεγκεν ἡ ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν τοῦ καθ' ὑμᾶς Δήμου λειτουργοῦσα ἐν Θεσσαλονίκη Ἀγιορειτικὴ Ἑστία εἰς τὴν προώθησιν τῆς ἱστορικῆς ἐρεύνης περὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καὶ ἄλλως μὲν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν μέχρι σήμερον ὀργανωθέντων ἐπιτυχῶς ἐννέα Διεθνῶν Συνεδρίων, τὰ ὅποια ἀπεκάλυψαν εἰς τοὺς φιλόστορας ἀκροατάς, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον εἰς τὴν σύγχρονον ἱστορικὴν μνήμην, διαφόρους ἀγνώστους πτυχὰς τῆς μακραιώνος ἱστορίας καὶ προσφορᾶς αὐτοῦ, εἰς σωτηρίαν τοῦ κόσμου παντός, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν Πολιτισμοῦ, ἐνὸς πολιτισμοῦ ἔχοντος τὰς ρίζας καὶ τὰς ἀπαρχὰς αὐτοῦ εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Βυζάντιον καὶ εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Ἐν ἰδιαιτέρῳ, λοιπόν, συγκινήσει ἡ ἡμετέρα Μετριότης, ὡς ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπληροφόρηθημεν ἐκ τοῦ ἀπὸ τῆς δ' Ἰουνίου ἐ. ἔ. γράμματος τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς Ἐντιμότητος, ὅτι ἡ ὑφ' ὑμᾶς Ἀγιορειτικὴ Ἑστία, συνεχίζουσα τὴν ἐρευνητικὴν ταύτην παράδοσιν καὶ προσπάθειαν αὐτῆς περὶ τοῦ Ἱεροῦ Ἄθω, λίαν προσεχῶς, μεταξὺ θ'-ια' τρέχοντος μηνός, ὀργανώνει Διεθνὲς Συνέδριον ὑπὸ τὸ θέμα «Τὸ Ἅγιον Ὄρος στὸν 17ο καὶ 18ο αἰῶνα. Ἀπὸ τοὺς μεταβυζαντινοὺς στοὺς νεωτέρους χρόνους», διὰ τοῦ ὁποίου θὰ τονισθῇ καὶ ἐπισημανθῇ καὶ ὁ ἰδιαιτερός σύνδεσμος, ὁ ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀδιάρρηκτος καὶ στενός, παρὰ τὰς ἀποστάσεις καὶ τὰς περιπετείας καὶ τὰς ἐναλλαγὰς τῶν καιρῶν, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου. Ὡς γνωστόν, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ τῶν ἐκάστοτε Προκαθημένων καὶ Ἱεραρχῶν αὐτοῦ συνείργησε τὰ μέγιστα καὶ καταλυτικῶς, ὁμολογοῦμεν, εἰς τὴν διευθέτησιν καὶ ἐπίλυσιν ἀντιμετωπιζομένων κατὰ τοὺς δυσκόλους ἐκείνους καιροὺς προβλημάτων τοῦ Ἱεροῦ Τόπου, κινούμενον πολλάκις αὐτοβούλως ἐκ μερίμνης πατρικῆς, ἢ ἀνταποκρινόμενον εἰς ἐκκλήσεις ἐπισκεπτομένων τὴν ἔδραν αὐτοῦ Ἀγιορειτικῶν Ἀντιπροσωπειῶν, προκειμένου νὰ ὑποβάλουν παρακλήσεις διὰ ποικιλότροπον Ἐπισκοπικὴν καὶ παρεμβατικὴν καὶ στηρικτικὴν παρὰ ταῖς τότε ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίας συμπαραστάσιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Ἀγιορειτῶν πρὸς ἐπιβίωσιν καὶ κυρίως πρὸς προστασίαν τῶν Ἱερῶν Σκηνωμάτων αὐτῶν ἀπὸ διαφόρων εὐκόλως κατανοουμένων ἐπιβουλῶν, κινουμένων τῶν τότε ἀειμνήστων ἀγιορειτῶν πατέρων, ὡς καὶ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, ἐν μέσῳ συμπληγάδων πετρῶν.

Παρ' ὅτι ἡ περίοδος χαρακτηρίζεται ἐκ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς ἰδιορρυθμίας ἐν ταῖς Ἱεραῖς Μοναῖς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, κατέστη αὕτη, ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 18ου αἰῶνος, καὶ σταθμὸς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἀνθήσεως τοῦ Ἀγιορειτικοῦ Μοναχισμοῦ, διὰ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν παράδοσιν τῶν πατέρων

καὶ εἰς τὸ κοινοβιακὸν πολίτευμα, κατὰ τὰς προτυπώσεις Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, μετὰ ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴν δραστηριότητα τοῦ λεγομένου κολλυβαδικοῦ κινήματος καὶ τῶν ἁγίων ἐκπροσώπων αὐτοῦ, μὲ κορυφαῖον τὸν Ὅσιον Νικόδημον τὸν Ἀγιορείτην, φαινόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ἀγιορειτικὴ Ἑστία ἀφιέρωσε κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ ἰδιαίτερον Συνέδριον, ἀποκαλύψαν πολλὰς ἀγνώστους πτυχὰς αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν προσφορὰν τοῦ Ἀγιορειτικοῦ τούτου κινήματος εἰς τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν ἀνά τὴν οἰκουμένην, λόγῳ καὶ τῆς εὐρυτέρας ἐμβελείας τοῦ Ἱεροῦ Τόπου παγκοσμίως.

Ἐχοντες, λοιπόν, ὑπ' ὄψει ἐν τῷ Ἱερῷ ἡμῶν Κέντρῳ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ἰδιαίτεραν ἐπιτυχίαν, τὴν ὁποῖαν ἐσημείωσε τὸ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὸ τῆς ὑμετέρας Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας ὁργανωθὲν Διεθνὲς Συνέδριον, ἔχον θεματικὴν ἐνότητα τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀνά τὴν Ὁρθόδοξον Οἰκουμένην διὰ τῶν ἐκασταχοῦ Μετοχιῶν τῶν Ἱερῶν Μονῶν αὐτοῦ, τὴν προσφορὰν τῶν ὁποίων Μετοχιῶν ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ἀποκαλύπτει εἰς τὴν σύγχρονον πραγματικότητα καὶ ἢ πρόσφατος ἐπιμελής ἐκδοσις τῶν Πρακτικῶν τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου, ἐκφράζομεν τὴν βεβαιότητα, ὅτι καὶ τὸ ὑπὸ ὁργάνωσιν νῦν ὑμέτερον Συνέδριον θὰ ἀποβῆ ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρον καὶ θὰ ἀποδώσῃ καρποὺς σοβαρῶν ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἀποκαλύπτεται ἢ οὕτως ἢ ἄλλως ἐπιμεμαρτυρημένη στενὴ κανονικὴ καὶ πνευματικὴ σχέσις μεταξὺ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Ἁγίου Ὁρους, μεταξὺ Μητρὸς δηλαδὴ καὶ ἐγκαταλειψάντων τὸν κόσμον καὶ ἐγκαταβιούντων ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ κελλίοις καὶ σκῆταις καὶ καλύβαις καὶ Μοναῖς πνευματικῶν τέκνων αὐτῆς.

Συγχαίροντες, ὅθεν, ἀπὸ τῆς Μητρὸς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, Μητρὸς τοῦ Ἀγιορειτικοῦ Μοναχισμοῦ, καὶ προσωπικῶς ἐπὶ τῇ ὁργανώσει τοῦ Δεκάτου Διεθνoῦς τούτου Συνεδρίου, χαιρετίζομεν καὶ εὐλογοῦμεν τὴν ἔναρξιν αὐτοῦ καὶ ἀπευθύνομεν πᾶσι τοῖς ἐντίμοις μέλεσι τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας, τοῖς ἐλλογιμωτάτοις μέλεσι τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῖς μέλλουσιν ἵνα συμμετάσχωσιν ἐκλεκτοῖς ἐπιστήμοσι καὶ ἀγαπητοῖς ἀκροαταῖς ἐνθέρομους Πατριαρχικὰς εὐλογίας, δεόμενοι ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς Κόγχης τοῦ μεγάλου Μοναστηρίου τοῦ Φαναρίου ὅπως ἡ ἀδιάλειπτος προστασία τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τῆς Κυρίας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἱεροῦ Τόπου, καὶ αἱ πρεσβεῖαι τῶν Ὁσίων Ἀγιορειτῶν Πατέρων σκέπουν καὶ φωτίζουν ὑμᾶς, πρὸς ἐπιτυχὴ καὶ ἐποικοδομητικὴν ὀλοκλήρωσιν τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ.

Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ Χάρις καὶ τὸ ἄπειρον Αὐτοῦ Ἔλεος εἴησαν μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἐκ τῆς Μητρὸς Ἁγίας
τοῦ Ἁγίου Ὁρους
Ἱεραρχοῦ
Ἐπιμητρίου

διὰ τῆς ἐπιμελείας
καὶ τῆς ἐπιτυχίας

Ἱεραρχοῦ
Ἐπιμητρίου
Ἰβριε' Ὀκτωβρίου η'